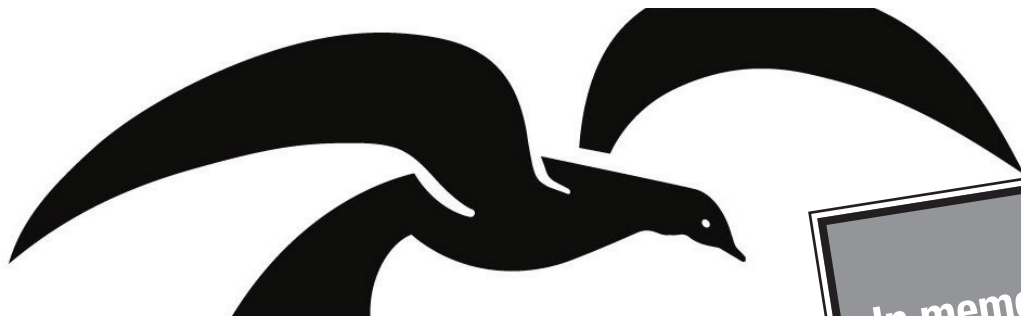

Special
In memoriam Paul Peeters

Jaargang 5 • Nr. 1 • maart 2015

NVA
DENKEN.DURVEN.DOEN.

Kapelle-op-den-Bos Vliegt de Blauwvoet

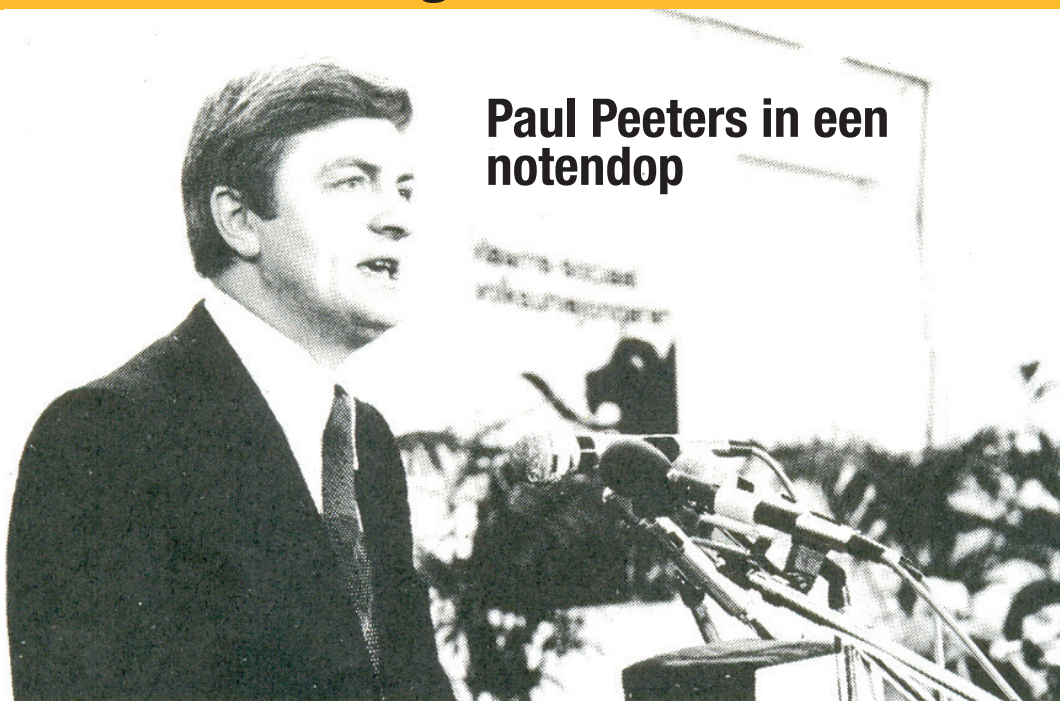
Jo Smedts, voorzitter N-VA Kapelle-op-den- Bos

Kapelle-op-den-Bos verloor recent een van zijn meest illustere inwoners. Op 10 februari overleed onze erevoorzitter Paul Peeters op 79-jarige leeftijd. Het is niet mogelijk hem in een paar woorden te beschrijven.

In 2013 nam ik de spreekwoordelijke fakkel van hem over en hem evenaren is uitgesloten. Toen ik Paul leerde kennen begon zijn gezondheid hem parten te spelen. Zijn kracht, zijn gedrevenheid en zijn uitstraling maakten een onuitwisbare indruk.

Om het belang dat hij voor Kapelle-op-den-Bos en voor Vlaanderen heeft gehad te onderstrepen en te waarderen, kozen wij ervoor om anderen, over de politieke grenzen heen, aan het woord te laten. U zal aan de hand van getuigenissen van bekende en minder bekende Kapellenaren en Vlamingen die op één of andere manier zijn pad kruisten, kunnen lezen hoe groot ons aller verlies is.

Het ga je goed Paul

Paul Peeters in een notendop

Paul werd geboren op 9 november als vierde in een gezin van 9. Hij huwde met Mimi Wauters en werd vader van 5 kinderen en opa van 14 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen. Na zijn klassieke humaniora in het Onze-Lieve-Vrouwecollege in Tienen ging hij naar de Universiteit Leuven waar hij Handels- en Financiële Wetenschappen en Arbeidsorganisatie studeerde. Tijdens zijn studententijd was hij vier jaar lang politiek medewerker van CVP-senator Hendrik Delpont.

Hij was medeoprichter van NV Sanpareil en verschillende andere vennootschappen en had mandaten bij verschillende middenstands- en handelsverenigingen.

Via het Vlaams Verbond van Katholieke Scouts en Vlaams Hoogstudenten Verbond kwam hij in contact met de Vlaamse Beweging en vervoegde hij in 1965 de Volksunie. In 1968 werd hij provincieraadslid en van 1971 tot 1993 zetelde hij onafgebroken in de gemeenteraad als raadslid, eerste schepen en van 1986 tot 1988 als burgemeester.

Na zijn verkiezing in 1974 tot volksvertegenwoordiger werd hij lid van de commissies Economische Zaken, Buitenlandse Handel en Middenstand. Tussen 1981 en 1985 was hij senator. Van 1974 tot 1978 was hij lid van de Nederlandse Cultuurraad en in de periode 1975-1979 was hij naast lid van de Vlaamse Raad ook nationaal secretaris van de Volksunie.

Zijn Vlaamse Vrienden

Paul Peeters had naast zijn drukke en succesvolle politieke en professionele bezigheden ook nood aan echte vriendschap. Hij richtte "De Vlaamse Vrienden" op, een groep van 7 koppels die onder zijn impuls en met de logistieke steun van zijn vrouw Mimi elke verjaardag samen vierden en samen op reis gingen. Elk koppel had ook de opdracht om jaarlijks een meer traditionele bijeenkomst te organiseren: Worstebrood, pannenkoeken met Lichtmis, 11 juli, haringbak,... voor Paul was dat zijn legendarische zomerbarbecue.

Hij opende een gemeenschappelijk spaarboekje waarop we geld konden storten om samen de wereld te verkennen. Onze eerste reis in 1983 ging naar Berlijn, nadien volgden nog veel mooie en verre bestemmingen. Overal gingen speciale deuren open dankzij onze Senator Paul Peeters.

2 februari jl. vierden we nog samen Lichtmis met pannenkoeken bij Jef. Het was ons laatste samenzijn met Paul. Wij keken al uit naar zijn 80-ste verjaardag in November. Het heeft niet mogen zijn! Te vroeg, veel te vroeg is onze unieke vriend van ons weggerukt.

Beste vriend, het gaat je goed hierboven, je geloofde hierin.

Bart De Wever: "Paul Peeters was een man van de barricaden"

Paul was een man met vele gezichten: familieman, zakenman, partijman, ... Al zal Paul voor mij - en mij niet alleen, vermoed ik - in de eerste plaats toch de man van 'de barricaden' blijven.

Veertig jaar geleden, in de eerste maanden van 1975, stond Paul reeds op de barricaden in Schaarbeek. Daar had FDF-burgemeester Nols een apart loket voor Vlamingen ingevoerd. U leest het goed: één loket voor Vlamingen, terwijl zelfs vreemdelingen zich aan twee loketten konden laten

bedienen en Franstalige Schaarbekenaren er maar liefst zes hadden om uit te kiezen. Die 'apartheidsloketten' waren overduidelijk in strijd met de taalwetgeving en door de Raad van State ook als zodanig veroordeeld. De regering Tindemans liet echter betijen. Dat leidde tot felle protestacties en betogingen van Vlaamsgezinde verenigingen en politici. Waaronder dus ook Paul. Die zetelde op dat moment voor de Volksunie in het parlement.

Als algemeen secretaris speelde Paul vanaf datzelfde jaar 1975 ook een belangrijke rol in de nationale partijwerking. In die hoedanigheid was hij ook de man die de Volksunie mee hielp verhuizen naar - toeval bestaat niet - het Barricadenplein. De aankoop van dat nieuwe grote pand in Brussel bleek een buitengewoon goede zaak voor de VU en later ook de N-VA. Dat gebouw vormt immers zowat het startkapitaal waarmee onze jonge partij in 2001 aan haar langzame zegetocht begon.

Paul was bovenal ook een man op wie je kon blijven rekenen, zelfs in moeilijke tijden. En van mensen van dat kaliber, met zo'n diepgaand engagement, heb je er als partij nooit genoeg. Niet alleen als partijvoorzitter, maar ook uit eigen naam wil ik hem daarvoor de gepaste eer betuigen en hierbij ook zijn familie graag nog eens bedanken.

Op 13 februari 1975 belandde Paul Peeters samen met een groep VU-parlementsleden een paar uur in de Schaarbeekse gevangenis nadat zij bezit namen van de lokettenzaal en er de onwettige borden verwijderden.

Persoonlijkheid, over partijgrenzen heen

LEO PEETERS, ERE-VLAAMS VOLKSVERTEGENWOORDIGER, GEWEZEN MINISTER EN ERE-BURGEMEESTER

Wie zich inzet ten bate van de gemeenschap en een openbaar ambt opneemt heeft altijd voor- en tegenstanders. Dat was niet anders voor mezelf en Paul Peeters, toen hij volksvertegenwoordiger of senator was of burgemeester of schepen in ons gemeentebestuur.

Maar alleszins was het uitgangspunt steeds om zoveel mogelijk ten dienste te staan van onze medemens en te helpen hen te ondersteunen daar waar het mogelijk was. Soms lukt dat en soms ook niet, maar altijd met volle overtuigingskracht ervoor gaan was de leuze. We zijn beiden samen gestart in

een uitvoerend mandaat in onze gemeente vlak na de fusie van gemeenten in 1976. Geen gemakkelijke periode, alles moest vernieuwd, eenvormig worden gemaakt en vooral eraan werken dat alle inwoners van alle deelgemeenten op een gelijkwaardige en kwalitatieve manier worden bediend.

Veel waardering heb ik ook steeds gehad voor het werk van Paul in de Kamer van Volksvertegenwoordigers en met veel respect heb ik de Kamer een prachtige afscheidshulde horen brengen in de plenaire zitting op donderdag 26 februari jl. Hij bleef er in het geheugen van velen aanwezig.

Ten slotte wil ik hierbij ook zijn echtgenote Mimi betrekken, zonder wiens steun dit alles niet mogelijk

van links naar rechts: Jan Van Den Broeck, Gust Broothaerts, Frans Thielemans en zittend van links naar rechts Jos De Pauw, Leo Peeters en Paul Peeters.

was geweest! Ook voor haar en de kinderen en de kleinkinderen alle lof!

Dankbaarheid kennen we nog te weinig en daarom wil ik dit vandaag vertolken over de partijgrenzen heen. Al mijn respect voor zo'n persoonlijkheid.

Altijd en voor iedereen paraat

LOES LAMBERTS, BUURVROUW

Paul was een fijne buur, een man waar je naar opkeek. Mijn mooiste herinnering aan Paul was de dag van mijn eerste communie. Zoals elk kind mag je dan bij de burens langs om je te laten zien en een communieprentje af te geven. Mijn papa was toen nog in Afrika en Paul heeft toen een paar foto's genomen zodat ik toch een blijvende herinnering had aan die mooie dag. Als kind heb ik er veel tijd doorgebracht. Samen met zijn kinderen zwemmen, tennissen, spelen en kattenkwaad uithalen. De logeerpartijtjes waren top. Ik beleefde de tijd van mijn leven.

Met de verkiezingen mochten wij mee met de autokaravaan om snoepjes, ballonnen en promotiemateriaal uit te gooien naar de omstaanders en vulden mee verkiezingsenvelopen. De legendarische mosselfeesten van de VU in het Palmhof zullen ook altijd aan Paul gelinkt worden. Ondanks zijn drukke carrière waren niet enkel burens, Kapellenaren maar iedereen ten allen tijde welkom. Hij was altijd bereid om te helpen. Er zat ook altijd wel iemand op één van de stoelen in de inkomhal van zijn huis te wachten om iets te vragen of om zijn hulp in te roepen.

Paul was er altijd en voor iedereen!

"Cum omnibus bonis quiescat"

YVES DE SLOOVERE, ONDERNEMER EN VOORMALIG PWA-RAADSLID

Ik mocht een stukje persoonlijke levensgeschiedenis ervaren tijdens de periode waarin wij samen zetelden in het PWA van onze gemeente! Met zijn haarscherpe weinige woorden, kon hij een moeilijk agendapunt in de perfecte richting duwen. Hij had het hart op de juiste plaats en was een fantastisch mens wiens erfenis onze gemeente vandaag nog steeds ten goede komt. "Cum omnibus bonis quiescat".

Afscheidsrede van de familie door zoon Johan tijdens uitvaart

Papa, pa, toen we wat ouder werden. Of nog later, toen werd het opa. Maar ook Pol. Of meneer Pol, Pol Paté .. en verkeerdelijk zei er ook eens iemand Polle Pens. En heel soms eens mijnheer Peeters.

Ja opa, je was op zoveel fronten actief, je betekende zo veel voor zo veel mensen en dan heb je natuurlijk ook vele namen. Maar we willen hier en nu niet vervallen in een gewone opsomming van al jouw werk. Dat zou zelfs te lang duren. Daarvoor zijn er de kranten, de boeken en ook het internet.

Liever willen wij even stilstaan bij wie jij voor ons, jouw gezin, en voor de wereld om ons heen, bent geweest. Wat jij allemaal hebt gedaan is nu voorbij. Wat je voor ons allemaal hebt betekend leeft nog iedere dag.

Als jonge Tienenaar stond je er al ... overal. Als misdienaar, bij de scouts, als acteur in één of ander toneelstuk of als gedreven jonge voetballer... Tussen al dat geweld door was je ook een goede student en dus volgden de studies in Leuven waar je in de schoolstrijd ook weer op de barricaden klom.

Maar opa... je was een krak in wiskunde. Onbelangrijk lijkt dat toch? Ware het niet dat Omi daarin wel wat hulp kon gebruiken. En zo kwam je, via bijlessen aan een mooi meisje, in Kapelle terecht.

De studies en ook de huwelijksreis waren achter de rug. Jij en omi hadden een groot gezin voor ogen. Dus was jouw legerdienst niet eens voorbij of ik werd al geboren. Het begin van jouw mooie grote gezin van vijf.

Natuurlijk ging je meteen aan de slag. In de eerste plaats in het familiebedrijf want daar was werk aan de winkel en moesten nieuwe en vernieuwende ideeën hun weg vinden. Al snel vond je ons landje te klein en ging je de weg op van de export. Het is de aanzet van een bloeiend bedrijf geworden.

Maar 's avonds, als het donker was, werd er geen paté meer gemaakt. Dan was er tijd voor ander engagement. De mid-denstand, de veteranen, kortom het verenigingsleven. Al snel was je op die manier prominent aanwezig in Kapelle en de ons omliggende gemeenten. Wat dan weer nieuwe perspectieven opende. De politiek kwam jou vinden. Je kwam dan wel uit een katholiek geïnspireerd gezin maar de "Belgische ervaringen" binnen de Belgische exportavonturen van het bedrijf hadden jou "bekeerd" tot de Vlaamse beweging.

Niemand, jijzelf misschien nog het minst, had kunnen vermoeden dat jouw eerste verkiezingsdeelname in '68 tot zo'n carrière zou leiden. De Volksunie deed het schitterend, jij werd gekozen als provincieraadslid. In de vele jaren die volgden zou je zowat alle mandaten bekleden die er waren, zowel op gemeentelijk als nationaal vlak.

Opa, je had over alles een mening en die mening was altijd de drijfveer achter jouw inzet. Een inzet waarmee je steeds het belang van de mensen om jou heen voor ogen had. Gekoppeld aan verantwoordelijkheidszin, energie, integriteit en diplomatieke aanpak heeft dat vele mensen bij elkaar gebracht. Dat je daarbij geholpen werd door enige welbespraaktheid staat buiten kijf.

Ondertussen werd ook Sanpareil steeds groter. Samen met je familie betraden jullie steeds nieuwe paden, werden nieuwe markten gevonden en konden er meer mensen worden tewerkgesteld. Wie aan het hoofd staat moet de krijtlijnen uitzetten en heeft natuurlijk ook graag gelijk, maar je kon ook luisteren naar andermans ideeën, en ze respecteren. Je kon met mensen samenwerken, hen vertrouwen geven, hen inspireren, overtuigen.

Het was druk in die tijd. Je was er niet zo vaak toen hé opa! Werken of vergaderen, ook organiseren. Maar wij als kinderen en ook omi, wij stonden er allemaal zelf mee tussen en werkten mee waar wij konden. Zo was het voor ons ook plezant. We hebben er zelf vele en onvergetelijke herinneringen aan over gehouden.

Maar het liep jammer genoeg niet altijd goed. Zaken doen gaat nu eenmaal niet zonder problemen en zorgen, en jouw politieke carrière volgde dezelfde weg als die van jouw partij. Dat heeft zeker bij momenten veel pijn gedaan en dat konden we zien en voelen. Maar toch bleef je steeds overeind en vond je altijd de moed om vooruit te kijken en door te gaan.

Maar dan is er natuurlijk nog het allerbelangrijkste van de onbelangrijke dingen. Het spelletje met de bal. Anderlecht. Een beetje overdrijven mag vandaag é Opa. Waren wij niet het grootste gezin ooit in de tribune. 3 generaties, allemaal samen, aangevuld met nog wat vrienden! En dan...vooral... die pint erna, of twee, zelfs drie...de verhitte discussies ...maar gaandeweg werd ook dat moeilijker. De wandeling naar het stadion werd lang en aan 't café moest je op het muurtje gaan zitten.

En zo komen we bij de laatste jaren. Naar het voetbal gaan kon niet meer. Je was in een rolstoel beland en dat kon natuurlijk iedereen zien. Dat je ook ziek was wisten echter velen niet. Maar zoals altijd bleef je er verbazend optimistisch bij. Je liet geen mogelijkheid voorbij gaan om "buiten" te komen en met de hulp en verzorging van Omi, van Jeanine en met medische assistentie bleef je "trainen" om er toch steeds maar het beste van te maken. Zodat je toch nog kon genieten van de mooie momenten, samen met vrienden en kennissen maar ook op vakantie met je familie.

Bij een glas wijn Opa, laat op de avond, kwamen we tot een mooie vergelijking. Ons leven met jou was als een heel lang en mooi feest, een groot bal heette dat in jouw tijd, maar de tijd was gekomen om naar huis te gaan.

“Opa, ...

ARNO PEETERS, KLEINZON

De namen die de mensen je gaven rolden de laatste weken vlot over de tongen. Paul, meneer Paul, Pol Paté, meneer Peeters, Burgemeester,... maar voor mij zal je altijd “Opa” zijn. Zoveel mooie herinneringen, ervaringen, levenswijsheden kreeg ik van je mee. Een ongelooflijk moeilijke taak om dit alles te herleiden tot een tekst in dit blad. Het zou voor zich moeten spreken dat ik het over jou heb als politiek voorbeeld maar die periode heb ik nooit bewust meege-maakt, en het is ook niet hoe ik voor altijd aan je zal denken.

Voor mij ben je de man die onze hele familie in de ban heeft gebracht van het voetbal. De opa die met zonen en kleinzonen elke week naar het Astridpark trok om de ploeg door dik en dun te steunen. De emoties konden hoog oplaaien. Winst of verlies, de discussies achteraf waren altijd even diepgaand als hevig en gingen gepaard met het nodige gerstenat. Toen je niet meer mee kon gaan, was het voor ons ook niet meer helemaal hetzelfde. Toch kan je nog steeds fier zijn op de manier waarop we onze ploeg door dik en dun blijven steunen.

Ook onze eigen voetbalcarrière probeerde je op de voet te volgen. Je voorzag onze doelen in de tuin van nieuwe netten voor grootse voetbalwedstrijden en maakte cornervlaggen die uiteindelijk de wedstrijd niet gehaald hebben wegens afgekeurd door de veiligheidscommissie. De teleurstelling als kind over dat stelletje overdrijvers van ouders die onze cornervlaggen in beslag hadden genomen is tot op heden nog steeds niet te beschrijven. Achteraf gezien was het misschien toch niet geheel onterecht, maar dit volledig terzijde.

Uiteindelijk moet ik wel zeggen dat ik, nu je er niet meer bent, begin te zien wat voor een uitzonderlijk familieman je was. De mooie verhalen die we als familie hebben zijn ontelbaar. Je was de lijm die alles bij elkaar hield. Niet zo eenvoudig met zo een grote en uiteenlopende familie. Iedereen kon op je rekenen ten allen tijde. Je had er alle vertrouwen in dat je kinderen en kleinkinderen hun eigen weg wel zouden vinden. Geen druk, maar opa was er wel als we hem nodig hadden. “

De voorbije dagen heb ik vaak gehoord hoe zeer ik op je lijk. Ik kan hopen dat ik dezelfde familieman kan zijn voor de mensen rondom mij. Opa, in de dood onoverwinnelijk, in het leven onvervangbaar.

“Jonger dan je denkt”

LOUIS SYMONS

Paul begon in de goal, verhuisde al snel naar de aanval om dan later op zijn bekende rechtsbackplaats terecht te komen. Hij speelde op pure wilskracht. Paul heeft veel gedaan voor onze voetbalclub. Via zijn zakelijke contacten zorgde hij ervoor dat we met onze ploeg een weekend naar Mannheim konden gaan sjotten. Legendarische dagen met heel veel plezier. In 1969 nam Paul het initiatief om Sinterklaas (die trouwens verdacht goed op Paul zelf leek) samen met zijn Pieten op huisbezoek bij brave kindjes te

laten gaan. De opbrengst hiervan ging naar het Ayude Columbia-project van Pater Gustaaf in Columbia. In 1975 konden we 50.000 frank schenken. Paul zorgde er ook voor dat de Veteranen op de braderie een standje hadden. We beleefden een schone en gezellige tijd met onze ploeg die “Jonger dan je denkt”

Samen met onze “Chef”

noemde. Allemaal mannen uit één stuk! Een beetje voetbal en veel pinten!

Dank u wel Paul

Renaat Huysmans, fractievoorzitter N-VA Kapelle-op-den-Bos

Op 10/02/2015 hebben we afscheid genomen van Paul Peeters. Paul had reeds een indrukwekkende carrière achter de rug toen de splitsing van de VU een feit werd en hij voor de N-VA koos. Minder geweten is dat hij in de nadagen van zijn politieke loopbaan, een belangrijke rol heeft gespeeld bij de uitbouw en bloei van onze lokale N-VA-afdeling.

Toen ik in 2006 gevraagd werd om de lokale N-VA-lijst aan te voeren en wij ook zijn kleinzoon Arno overtuigden om mee aan de N-VA-kar te trekken, zagen we bij Paul het politieke vuur weer oplaaien. Met raad en daad stond hij ons bij. Zo heeft hij persoonlijk zijn uitgebreide kennissenkring aangeschreven om onze N-VA-ploeg -Arno in het bijzonder- te steunen. Naar zijn speeches werd met ontzag geluisterd én rekening gehouden met zijn gefundeerde overtuiging. En dat deed hem zichtbaar deugd.

Na de eerste succesvolle verkiezingen van 2006 (bijna 12% van de Kapelse kiezers koos voor N-VA) kwamen

Paul en zijn echtgenote Mimi ons thuis feliciteren met een mooie ruiker bloemen: een warm gebaar dat deugd deed en waar Katleen en ikzelf nog steeds met veel plezier aan terug denken. Het was ook Paul die Katleen ervan overtuigde om een mandaat op te nemen bij het OCMW, gezien wij niet samen in de gemeenteraad konden zetelen.

In de daarop volgende jaren boemde onze N-VA afdeling en heeft Paul, ondanks zijn indrukwekkend palmares, de functie van ondervoorzitter op zich genomen. Hoewel hij toen reeds met zijn gezondheid sukkelde, stond hij erop om steeds op vergaderingen en activiteiten van onze afdeling stevast aanwezig te zijn. Toen de toenmalige voorzitter kort nadien verzaakte aan haar mandaat, nam Paul met veel verve het waarnemend voorzitterschap op zich. Want ja, hij had het nog steeds in zich. Paul was een geboren leider met een groot charisma en een nog groter redenaarstalent. Mede door zijn onbaatzuchtige inzet op die moeilijke momenten, konden we in 2012 de grootste politieke formatie van Kapelle-op-den-Bos worden met maar liefst 33% van de stemmen!

Sindsdien bleef Paul-mede door gezondheidsproblemen-meer op de achtergrond. Toch liet hij zich nog steeds grondig informeren over het reilen en zeilen in de lokale politiek, zoals ik kon ondervinden bij mijn bezoeken als huisarts bij Paul. Stevast zei hij na elk huisbezoek, dat ik de groeten moest doen aan mijn echtgenote Katleen. In alle drukte kwam dat er niet altijd van en dus Katleen, je hebt nog zeer vele lieve groeten van Paul postuum te goed.

Tot het laatste moment bleef Paul naar onze eetfestijnen komen om ons een hart onder de riem te steken.

Uiteindelijk past hier maar één groot dankwoord: dank u wel Paul, dank u wel meneer Paul, zoals je werknemers bij SanPareil je noemden. Inderdaad een grote meneer, maar ook gewoon Paul, die voor iedereen ter beschikking stond. We zullen je missen!

Eénmaal scout, altijd scout

Chris Reniers, Oud-voorzitter Unizo, Voorzitter gemeenteraad (CD&V)

Afscheid nemen is altijd moeilijk, maar mijn herinneringen aan Paul zullen mij altijd bijblijven. Paul was een man die verder keek dan de horizon. Met de leuze van de scouts "Wees Paraat" stond hij altijd klaar om te luisteren of te helpen, elke dag een goede daad doen, want éénmaal scout altijd scout.

Hij was een man van en voor de middenstand. Het tussen pot en pint smeden van plannen om belangeloos op te komen voor de plaatselijke handel en het verenigingsleven. De drijvende kracht achter de eerste handelsbeurzen, braderie en feestverlichting. Het was mij een eer om als oud-voorzitter van NCMW, nu UNIZO, één van zijn opvolgers te mogen zijn.

Hij was ook mijn politieke vader. Ooit zei hij mij: "Doe wel en kijk niet om!" Bedankt voor alle goed raad.

Personal soul-mate

Dina Steenackers, kinesiste

Veel vroeger dan het bestaan van de hype van "personal coach" was ik jouw kinesitherapeut, jouw "personal soul-mate" ...

Je fysieke conditie maakte het noodzakelijk om van de oefeningen een dagelijks ritueel te maken. Nooit was dit voor jou echter een opgave. Met steeds weer dezelfde inzet, toewijding en doorzetting konden we er jarenlang en dagelijks voor zorgen dat je mobiliteit toch behouden werd. En ondanks alle fysieke moeilijkheden was je ook steeds meer bezorgd om anderen, om je zo dierbare familie en vrienden.

Nu ben je niet meer waar wij zijn, maar je blijft voor altijd aanwezig in ieder van ons. We dragen ieder van ons een stukje van jou mee, jouw wijsheid, nederigheid, loyaliteit, jouw uitstraling. Bedankt om je te mogen ontmoeten, kennen, ...

Vanaf nu zal mijn dagplanning rond 13 uur er noodgedwongen anders uitzien. Maar weet dat ieder dag om 13 uur het zonnetje weer even zal schijnen ...